

Arrest

nr. 57 873 van 15 maart 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV
en in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X
X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 21 januari 2010 het Rijk binnen en dienden op 22 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 17 december 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer M. B. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds 1990 bent u ook in Novi Sad, Servië, officieel geregistreerd op het adres van uw zus, aangezien u geregeld in Novi Sad verbleef om te werken. In 1999, tijdens de oorlog van Kosovo, haalde u ook uw partner B. F. (O.V. 6.563.917) en uw kinderen naar Novi Sad, waar zij allen officieel geregistreerd werden op ditzelfde adres. Uw zoon H., die in 2000 met kromme beentjes

werd geboren, werd hier na zijn geboorte in Novi Sad aan geopereerd. Hoewel de dokters u zeiden dat hij geleidelijk aan zou genezen; is uw zoon nooit volledig genezen en heeft hij pas in België beter op zijn benen leren te staan en beter leren te stappen. In Novi Sad kende u als Roma geen rust, had u geen rechten en werden u en uw familie gepest en lastiggevallen. Zo werden jullie door Servische burgers uitgemaakt voor Albanezen. In 2005 werd het been van uw zoon D. op school gebroken door Servische medeleerlingen. De school diende klacht in tegen de leerlingen en zei u dat er een proces gestart zou worden en dat u een oproeping van de rechtbank zou krijgen. Na anderhalve maand had u hier echter nog steeds geen nieuws van en ging u zich informeren op school, waar u gezegd werd dat alles was opgestuurd en dat u moest wachten. Drie maanden na het incident begaf u zich nogmaals naar de school, waar de directeur deze boodschap herhaalde. Hierna ging u zich niet verder informeren naar de zaak aangezien uw zoon ondertussen terug begon te lopen en u de hoop verloren had. Uw dochter K. werd op een dag onderweg van school geslagen door Servische jongeren waarbij ze verwond raakte aan haar zij. Ze liep bebloed naar huis waar ze door burens van de wijk werd opgemerkt en naar huis werd gebracht. Een buurman bracht uw dochter en uw partner naar het ziekenhuis. Op een dag gingen uw zoon B. (O.V. 6.563.983), uw dochter F. en een tante die uit Duitsland op bezoek was naar het centrum van de stad. Toen ze uit de bus stapten werd uw dochter door Servische jongeren in het gezicht geslagen en werd uw zoon achtervolgd. B. vluchtte een bakkerij binnen, maar werd door de bakker meteen buiten gegooid. Uw zoon kon ontkomen en nam een taxi naar huis. Uw dochter keerde met de bus terug naar huis. Twee dagen voordat u naar België vluchtte, kwam de politie uw woning binnengevallen op zoek naar een dief die ze aan het achtervolgen was en die langs jullie tuin was gelopen. De politie vroeg u waar jullie de man verstopt hadden en maakte u uit voor Albanees. Het hele huis werd doorzocht en ook de huizen van uw burens werden doorzocht. Toen de politieagente[n] zagen dat de dief niet bij jullie verstopt was, gingen ze weg. U besloot Servië te verlaten en reisde op illegale wijze naar België, waar u op 22 januari 2010 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Servië terug te keren aangezien u daar geen vrijheid en geen rechten heeft. Ook naar Kosovo wenst u niet terug te keren aangezien Roma daar evenmin vrijheid hebben en er niet aanvaard worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 23 november 2007 te Novi Sad; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 12 december 2006 te Nis; uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 12 december 2006 te Nis; uw militair boekje, uitgereikt op 9 oktober 1990; Servische medische documenten i.v.m. uw zoon H. die met kromme benen werd geboren en hier na zijn geboorte in Servië aan werd geopereerd; een foto waarop te zien is hoe het been van uw zoon D. in het gips zit; en een brief van de Belgische school van uw kinderen H. en K. waaruit blijkt dat uw kinderen sinds twee maanden naar school gaan en zich snel hebben aangepast aan de nieuwe omgeving en de taal, uitgereikt op 23 november 2010 te Ecaussinnes.

B. Motivering

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p.3) – wel degelijk, naast het Kosovaarse, ook over het Servische staatsburgerschap beschikt. Dit blijkt duidelijk uit de door u neergelegde documenten, zoals uw Servische identiteitskaart en uw Servische nationaliteitsbewijs. Hetzelfde geldt voor uw familieleden, die eveneens allen in het bezit zijn van dergelijke documenten. Bijgevolg dienen uw asielaanvraag en actuele vrees dan ook zowel ten opzichte van Servië als van Kosovo beoordeeld te worden.

Er dient evenwel, zowel voor Servië als voor Kosovo, opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van een van deze beide landen aannemelijk te maken.

Er zijn immers enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo kan slechts weinig geloof gehecht worden aan uw beweerde illegale reis naar België in januari 2010. Uit uw verklaringen alsook uit de door u en uw familieleden neergelegde Servische identiteitskaarten blijkt immers dat jullie allen in Servië, meer bepaald in Novi Sad, gedomicilieerd waren (CGVS, p. 3). Hierdoor hadden jullie in Servië het recht om een Servisch paspoort aan te vragen en hiermee visumvrij naar Europa te reizen. U ontkende dit weliswaar en beweerde dat u geen nieuw Servisch paspoort kon krijgen omdat de Serviërs u dat gewoonweg niet gaven wanneer ze zagen dat u van Kosovo bent (CGVS, p. 4). Het betreft hier een blote bewering die u geenszins hard kan maken. Bovendien beaamde uw partner B. F. dat jullie wel een nieuw Servisch paspoort hadden kunnen aanvragen daar jullie op het adres van uw zus in Novi Sad geregistreerd waren (CGVS partner, p. 5). Uw partner verklaarde verder niet op de hoogte te zijn van de visumliberalisering voor Servische burgers sinds december 2009 (CGVS, p. 4-5), wat weinig overtuigend

is gezien de ruchtbaarheid die aan deze maatregel in Servië werd gegeven. Het is dan ook zeer onaannemelijk dat jullie het illegale en overigens veel duurdere circuit zouden hebben verkozen om naar België te komen terwijl jullie in de mogelijkheid verkeerden op een legale en veel goedkopere manier naar België te reizen.

Voor wat **Servië** betreft duiken verder enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden op tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden aangaande de concrete problemen die jullie de afgelopen jaren in Novi Sad met Serviërs zouden hebben gekend. U verklaarde dat het been van uw zoon D. in 2005 door Servische medeleerlingen gebroken werd. De school legde klacht neer tegen de leerlingen en de directeur zei u dat u moest wachten op een convocatie van de rechtbank. Na anderhalve maand en na drie maanden ging u bij de directeur navraag doen over de opvolging van de zaak, maar werd u tweemaal herhaald dat u moest wachten op een uitnodiging van de rechtbank en dat de school de nodige stappen had ondernomen (CGVS, p. 7-8). Uw partner daarentegen verklaarde expliciet dat de school wel een klacht had ingediend en jullie garandeerde dat zo iets nooit meer zou gebeuren, maar dat noch zijzelf noch u ooit navraag gingen doen op school over de verdere ontwikkelingen van de zaak (CGVS partner, p. 6). Voorts stelde u dat uw zoon B. (O.V. 6.563.983) op een dag samen met uw dochter F. en een tante die uit Duitsland op bezoek was, naar de stad ging. Toen ze de bus uitstapten kreeg F. een klap in haar gezicht van jonge Serviërs en werd B. achtervolgd door hen. B. vluchtte een bakkerij binnen, maar werd hier meteen buiten gegooid. B. slaagde erin te ontsnappen zonder geslagen te worden en nam een taxi naar huis. F. nam de bus naar huis (CGVS, p. 9). Uw partner beweerde daarentegen dat B., F. en een zus van haar bij aankomst in de stad alle drie samen door Serviërs achtervolgd werden. Ze vluchtten alle drie een bakkerij binnen en verstopten zich. De bakker was zo goed hen binnen te laten. Hierna namen ze alle drie samen een taxi naar huis (CGVS partner, p. 7-8). B.'s echtgenote M. verklaarde dan weer dat B. op de vuilnisbelt achtervolgd werd door Serviërs die gewapend waren met een mes. B. vluchtte een bakkerij binnen, maar werd door de bakker buiten gegooid, waarna hij door de Serviërs tot bloedens toe werd geslagen (CGVS M., p. 8-9).

U wees er verder op dat uw dochter K. op een dag onderweg van school geslagen werd door jonge Serviërs die haar verwonden aan haar zij. Ze liep met moeite naar huis, waar ze werd opgemerkt door Roma-buren die zagen dat ze bloedde en die haar naar huis begeleidden. Een buurman bracht uw dochter vervolgens samen met uw partner naar het ziekenhuis (CGVS, p. 9-10). Uw schoondochter M. zei echter dat K. door Serviërs met een ijzeren kan werd geslagen en verwond geraakte, waarna ze werd opgemerkt door een voorbijganger, die haar naar het ziekenhuis bracht. Pas na haar thuiskomst kwamen jullie te weten wat K. overkomen was (CGVS M., p. 6). Uw partner verklaarde dan weer dat K. met een ijzeren draad door Serviërs was verwond (CGVS partner, p. 7). Voorts verklaarde u dat de politie enkele dagen voor jullie vertrek uit Servië jullie huis binnenviel in achtervolging van een dief die langs jullie tuin was gepasseerd. U verklaarde dat niet enkel uw huis maar ook de huizen van de buren werden doorzocht (CGVS, p. 8-9). Uw partner daarentegen verklaarde expliciet dat enkel jullie huis werd omsingeld en doorzocht (CGVS partner, p. 8-9).

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Servië geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Servische autoriteiten - met wie u overigens nooit zwaarwichtige problemen zou hebben gehad (CGVS, p. 11) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van uw problemen kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U verklaarde noch van het incident van D., noch van K. noch van B. en zijn zus en tante aangifte te hebben gedaan bij de Servische politie. Van het incident waarbij D.'s been op school werd gebroken diende u geen klacht in bij de politie aangezien de school dit reeds had gedaan, aangezien u geen bewijzen had om naar de politie te stappen en aangezien u toch wist dat de politie zou zeggen dat het maar om kinderen ging (CGVS, p. 7-8). Van het incident waarbij K. verwond raakte deed u evenmin aangifte aangezien men toch zou zeggen dat men niets kon doen omdat u niet wist wie de daders waren (CGVS, p.10). U voegde nog toe dat, mocht u klacht indienen bij de politie, deze u hoe dan ook zou zeggen naar Kosovo terug te keren (CGVS, p. 9). Uw schoondochter M. stelde dat jullie geen klacht indienden omdat de kans dan groot was dat jullie nog meer lastiggevallen zouden worden en zelfs vermoord zouden worden door de daders (CGVS M., p. 9).

Geen van deze verklaringen biedt evenwel een afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen, temeer daar ze grotendeels gebaseerd zijn op vooronderstellingen. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er in Servië

geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, functioneert de Servische politie anno 2010 beter. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de [o]prichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Gelet op voorgaande informatie kan geconcludeerd worden dat u, ook als Roma, in geval van problemen met Serviërs voor de nodige bescherming een beroep kan doen op de in Servië aanwezige (lokale) autoriteiten.

Er kan in deze ook nog op gewezen worden dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden waaronder Roma - om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

In verband hiermee kan nog opgemerkt worden dat het feit dat u en uw familie enkele dagen voor jullie vertrek naar België bij een inval van de politie in jullie woning brutaal werden behandeld (CGVS, p. 8-9) – een feit waarvan, gelet op de hierboven reeds weergegeven tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw partner, de geloofwaardigheid al op de helling staat – op zich geenszins betekent dat de politie u en uw familie niet afdoende zou helpen of beschermen indien u klacht zou indienen naar aanleiding van een aanval door Servische burgers. De inval kort voor jullie vertrek was een louter incidentele gebeurtenis tijdens een zoekactie van de politie naar een dief en kan geenszins zondermeer gelijkgesteld worden met een tegenover u persoonlijk gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens maakte u duidelijk dat u en uw familie in Novi Sad door Serviërs uitgemaakt werden voor 'Albanezen' (CGVS, p. 9). Ook dergelijke verbale provocaties zijn onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een daadwerkelijke vervolging of ernstige schade.

U verklaarde voorts dat u en uw familie in Servië geen rechten hadden. Zo zouden jullie in Novi Sad niet goed behandeld zijn door de artsen. U verklaarde dat uw zoon H. met kromme benen werd geboren en hiervoor in Novi Sad werd geopereerd. De artsen vertelden u dat uw zoon geleidelijk aan zou genezen en dat hij later beter zou leren stappen. Uw zoon genas echter niet volledig (CGVS, p. 5, 7). Hier dient opgemerkt te worden dat uit uw eigen verklaringen alsook uit de door u neergelegde documenten blijkt dat uw zoon H. niet alleen werd geopereerd in Novi Sad maar dat hij hierna ook verschillende keren werd gezien door een arts. Ook uw schoondochter M. verklaarde in Servië niet goed behandeld te zijn geweest door de dokters. Zo zeiden ze haar dat ze nooit zwanger zou kunnen worden, gaven ze volgens haar niet de medicatie die jullie nodig hadden en kuisten ze de stoel waarop jullie hadden gezeten af wanneer jullie de kamer verlieten (CGVS, p. 2, 4, 6). Uit deze verklaringen kan evenwel op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Immers, het feit dat de dokters M. zeiden dat ze niet zwanger kon worden, terwijl ze in België na een korte behandeling met medicatie snel zwanger werd (CGVS M., p.4, 6, 10), kan te wijten zijn aan diverse factoren en wijst niet noodzakelijkerwijs op een onwil van de artsen om M. te onderzoeken en te behandelen. Bovendien gaf M. nog aan dat de dokters wel naar jullie omkeken, maar niet hoe het zou moeten (CGVS M., p. 9). Dat de artsen jullie niet de medicatie gaven die jullie nodig hadden, maar geheel andere medicatie (CGVS, p. 6) is dan weer een louter blote bewering.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië een bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht, die bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten.

De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.

*Wat betreft **Kosovo** verklaarde u dat u in 1999 met het uitbreken van de oorlog uw gezin naar Novi Sad haalde, waar u reeds sinds 1990 regelmatig verbleef om te werken. U verklaarde anno 2010 niet naar Kosovo terug te kunnen keren aangezien de Roma in Kosovo geen vrijheid hebben en er niet aanvaard worden (CGVS, p. 11). Deze algemene verklaringen volstaan evenwel niet om in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo te kunnen gewagen van een tegenover u en uw familie persoonlijk gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van het bestaan van een reëel risico voor u en uw familie op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier dient eveneens gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Kosovo Polje. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het*

algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uit de informatie blijkt verder dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. In het licht van voorgaande is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo terugkan omdat Roma in Kosovo geen vrijheid hebben, evenals de uitspraak van uw partner dat ze niet naar Kosovo terugkan uit vrees afgeslacht te worden door Albanezen (CGVS partner, p. 9) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo.

Volledigheidshalve kan in verband met Kosovo nog worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal wel aantoonde dat heel wat Roma zich, net als in Servië, ook in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Echter, deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is, net zoals de Servische overheid, gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft ook Kosovo een antidiscriminatiewet die discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de

periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Tot slot merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de zowel in Kosovo als in Servië opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische inwoners in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in zowel de Kosovaarse als de Servische maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo en in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie zowel in Kosovo als in Servië a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw nationaliteitsbewijs en uw militair boekje tonen immers louter uw identiteit, uw herkomst uit Kosovo, uw Servisch staatsburgerschap en het feit dat u uw legerdienst heeft vervuld aan, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De medische documenten i.v.m. uw zoon H. bevestigen enkel dat uw zoon als kind geopereerd en opgevolgd werd in het ziekenhuis van Novi Sad. De foto die u neerlegde staft dat het been van uw zoon D. in het gips zat, maar uit niets blijkt wat de oorzaak hiervan was. De brief van de Belgische school van uw kinderen H. en K. toont hun inzet op school aan, maar heeft verder geen enkele relevantie bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Servië en Kosovo.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner B. F. (O.V. 6.563.917), uw zoon B. B. (O.V. 6.563.983) en zijn echtgenote B. M. (O.V. 6.563.983) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw F. B. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Raskoc (gemeente Gjakovë) en bent u Kosovaars staatsburger. Uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten blijkt tevens dat u ook over het Servisch staatsburgerschap beschikt. Na uw huwelijk met B. M. (O.V. 6.563.917) ging u naar Pristina, waarna u naar Kosovo Polje verhuisde. Uw partner werkte in Novi Sad, Servië, en haalde u en de kinderen in 1999, met het uitbreken van de oorlog van Kosovo, eveneens naar Novi Sad. Daar lieten jullie zich officieel registreren op het adres van uw schoonzus. Uw ouders vluchtten tijdens de oorlog van Kosovo naar Duitsland, waar u hen en een zus die er al langer woonde, drie of vier keer bezocht met een visum, maar waar u nooit asiel aanvraagde. In Novi Sad hadden jullie geen vrijheid en konden uw

kinderen niet in alle rust naar buiten gaan. Zo werd het been van uw zoon D. op school gebroken door Servische medeleerlingen. De school diende klacht in en garandeerde dat zoiets niet meer zou gebeuren. U hoorde hierna niets meer van die klacht en noch u noch uw partner gingen zich hier ooit over informeren op school. Uw dochter K. werd op een dag onderweg van school in haar zij gesneden door Servische jongeren. Bebloed liep ze naar huis, waar ze door Roma burens werd opgemerkt en naar huis werd gebracht. Een buurman bracht jullie naar het ziekenhuis. Op een dag gingen uw zoon B. (O.V. 6.563.983), uw dochter F. en een zus van u naar het centrum van de stad. Toen ze uit de bus stapten werden ze alle drie achtervolgd door jongeren. Ze vluchtten een bakkerij binnen, waar ze zich verstopten. De bakker was goed genoeg hen binnen te laten. Hierna keerden ze alle drie samen met een taxi terug naar huis. Drie dagen voordat u naar België vluchtte, kwam de politie uw woning binnengevallen op zoek naar iemand die ze aan het achtervolgen was en die langs jullie tuin was gelopen. De politie schold jullie uit en doorzocht enkel jullie huis. Toen de politieagenten zagen dat de dief niet bij jullie verstopt was gingen ze weg. U besloot Servië te verlaten en reisde naar België, waar u op 22 januari 2010 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Servië terug te keren aangezien u daar geen vrijheid heeft, de Serviërs u er zullen vermoorden en uw partner er geen werk vond. Ook naar Kosovo wenst u niet terug te keren omdat Roma ook daar geen vrijheid hebben en u vreest door Albanezen vermoord te worden. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 9 februari 2000 te Novi Sad; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 19 augustus 2009 te Jagodina; en uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 19 augustus 2009 te Jagodina.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner B. M. werden uiteengezet (CGVS, p. 8)."

De beslissing inzake M. B. wordt integraal hernomen en verder besloten:

"Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw nationaliteitsbewijs staven immers enkel uw identiteit en uw herkomst uit Kosovo en leveren ook het bewijs dat u, naast de Kosovaarse, tevens over de Servische nationaliteit beschikt. Geen van deze elementen wordt evenwel door mij betwist.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw zoon B. B. (O.V. 6.563.983) en zijn echtgenote B. M. (O.V. 6.563.983) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing voor mijnheer B. B. (derde verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten blijkt tevens dat u ook over het Servisch staatsburgerschap beschikt. Sinds 1999 verbleef u met uw familie in Novi Sad, Servië. U bent doofstom en verklaarde voor dezelfde redenen als uw echtgenote B. M. (O.V. 6.563.983) op 22 januari 2010 in België asiel te hebben aangevraagd. U beaamde dat u samen met uw ouders B. M. (O.V. 6.563.917) en B. F. (O.V. 6.563.917) en uw echtgenote naar België bent gekomen omdat jullie in Servië gepest en aangevallen werden door Serviërs. Op een keer werd u ook bedreigd door de politie, toen deze jullie woning binnenviel op zoek naar een dief die via jullie tuin was gelopen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 13 oktober 2008 te Novi Sad; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 8 juni 2009 te Nis; uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 8 juni 2009 te Nis; een Servisch medisch verslag i.v.m. uw gehoor, uitgereikt op 22 september 2003 te Novi Sad; en een Belgisch medisch verslag waaruit blijkt dat de resultaten van de onderzoeken uit Servië bevestigd worden en dat u doofstom bent, uitgereikt op 18 februari 2010 te Namen.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenote B. M. (O.V. 6.563.983) werden uiteengezet (CGVS, p. 1). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij haar asielaanvraag op haar beurt steunt op dezelfde motieven die door uw vader B. M. (O.V. 6.563.917) werden aangehaald. In het kader van de asielaanvraag van uw vader werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt: (...)

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw nationaliteitsbewijs staven immers enkel uw identiteit en uw herkomst uit Kosovo en leveren ook het bewijs dat u, naast de Kosovaarse, tevens over de Servische nationaliteit beschikt. Geen van deze elementen wordt evenwel door mij betwist. Uit de medische documenten uit zowel Servië als België blijkt dat u doofstom bent, een diagnose die reeds in Servië werd vastgesteld en dewelke in België werd bevestigd. Ook hieraan wordt niet getwijfeld.

Volledigheidshalve dient hier nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw moeder B. F. (O.V. 6.563.917) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.5. De bestreden beslissing voor mevrouw M. B. (vierde verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten blijkt tevens dat u ook over het Servisch staatsburgerschap beschikt. Tijdens de oorlog van Kosovo – u was toen zes of zeven jaar – vluchtte u met uw ouders naar Novi Sad, Servië. In Novi Sad trouwde u met B. B. (O.V. 6.563.983). Jullie werden in Novi Sad uitgemaakt voor Albanezen en niet goed verzorgd door de dokters. Als u naar de dokter ging, kreeg u niet de juiste medicatie en werd u gezegd dat u nooit zwanger zou worden. Uw schoonzus K. werd op een dag onderweg van school door Servische jongeren met een ijzeren kan op haar zij geslagen waardoor ze verwond werd. Een voorbijganger zag dat ze bloedde en bracht haar naar het ziekenhuis. Toen ze thuiskwam zag de familie wat er gebeurd was. Het been van uw schoonbroer D. werd op school gebroken nadat medeleerlingen erop waren gaan staan. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht en heeft nog steeds een ijzeren staaf in zijn been. Ook uw echtgenoot B. werd eens achternagezeten op de vuilnisbelt door Serviërs die gewapend waren met een mes. Uw echtgenoot vluchtte een bakkerij binnen en vroeg of hij er kon schuilen. De bakker zette hem echter buiten, waarna uw echtgenoot door de Serviërs tot bloedens toe werd geslagen. Vlak voor uw komst naar België viel de politie, die op zoek was naar een dief, gewapend bij jullie binnen. Jullie werden uitgescholden, er werd een wapen op uw echtgenoot gericht en hij werd opgedragen de dief te zoeken. De politie doorzocht het hele huis, evenals de huizen van de burens. Toen ze inzagen dat ze de dief bij jullie niet zouden vinden gingen ze weg. U verliet Servië met uw echtgenoot en uw schoonfamilie en reisde naar België, waar u op 22 januari 2010 asiel aanvroeg. U wenst niet naar Servië terug te keren aangezien u daar zowel buiten als binnen in huis geen rust had. Ook naar Kosovo wenst u niet terug te keren uit vrees door Albanezen vermoord te worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 23 december 2008 te Novi Sad; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 9 juni 2009 te Nis; uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 9 juni 2009 te Nis; uw ontheemdenkaart, uitgereikt op 8 maart 2000 te Novi Sad; en uw Servische huwelijksakte, uitgereikt op 21 oktober 2008 te Novi Sad.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw schoonvader B. M. (O.V. 6.563.917) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

(...) Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en uw ontheemdenkaart tonen immers enkel uw identiteit, uw herkomst uit Kosovo, uw huwelijk met B. B. en uw registratie als ontheemde in Servië aan. Tevens leveren zij het bewijs dat u, naast de Kosovaarse, ook over de Servische nationaliteit beschikt. Geen van deze elementen wordt evenwel door mij betwist.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenoot B. B. (O.V. 6.563.983) en uw schoonmoeder B. F. (O.V. 6.563.917) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen vier verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de vier beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2.1. Verzoekers dienen een “*beroep [in] tot nietigverklaring en vordering tot schorsing*”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, evenwel een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften wijzen op “*artikel 3 EVRM*”, “*artikel 10 van het EG Verdrag*” en “*Het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

3.1.1. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. Daar waar verzoekende partijen zich beperken tot het citeren in de aanhef van “*artikel 10 van het EG Verdrag*”, is dit middel onontvankelijk.

3.1.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk.

Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.1.3. Uit de verzoekschriften kan slechts worden afgeleid dat verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissingen en deze onderwerpen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers leggen hun Servische identiteitskaart, geboorteakte en nationaliteitsbewijs voor alsook het militair boekje van eerste verzoeker. Ze leggen echter geen Servische paspoorten voor, hoewel tweede verzoeker verklaarde enkele jaren geleden met een eigen Servisch paspoort en visum naar Duitsland te zijn gereisd en ze een nieuw paspoort hadden kunnen aanvragen gezien ze bij eerste verzoekers zus waren geregistreerd (zie CGVS-verhoor vrouw, p. 4-5). Verzoekers verklaringen geen Servisch paspoort te kunnen verkrijgen omwille van zijn afkomst uit het huidige Kosovo (zie CGVS-verhoor eerste verzoeker, p. 4) is niet enkel strijdig met de verklaringen van tweede verzoeker maar vooral met hun eigen neergelegde identiteitsdocumenten waaruit blijkt dat in Servië de vier verzoekers als staatsburger beschouwd worden.

4.1.1. Verzoekers zijn met het ganse gezin sinds 1999 geregistreerd in Novi Sad en niet in Kosovo. Ook vierde verzoeker bevestigt sindsdien nooit meer naar Kosovo te zijn teruggekeerd (zie CGVS-verhoor vierde verzoeker, p. 9). Uit de neergelegde identiteitsstukken blijkt enkel de Servische nationaliteit. De Servische identiteitskaarten van derde en vierde verzoekers zijn overigens na de onafhankelijkheid van Kosovo uitgereikt. Verzoekers bewering de Kosovaarse nationaliteit te hebben is niet geobjectiveerd. Zo verzoekers mogelijk ook deze nationaliteit kunnen verkrijgen, wordt niet aangetoond aan de hand van Kosovaarse identiteitsdocumenten of nuttige verklaringen dat ze heden de Kosovaarse nationaliteit bezitten. De asielaanvraag wordt dan ook enkel onderzocht ten opzichte van Servië, het land van hun nationaliteit.

4.2. Verzoekers stellen Servië ontvlucht te zijn omwille van pesterijen naar aanleiding van hun Roma etnie. Meer bepaald werden de kinderen uit het gezin door Servische jongeren bedreigd en mishandeld, werd hun huis binnengevallen door de politie waarbij ze uitgescholden werden en werd derde verzoeker adequate medische verzorging ontzegd. Daargelaten het occasioneel karakter van de ingeroepen incidenten tussen Servische jongeren en de kinderen van het gezin, wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan teniet gedaan door de tegenstrijdige verklaringen tussen eerste en tweede verzoeker onderling, dan wel met vierde verzoeker die zich met haar echtgenoot op dezelfde asielmotieven steunt. De beenbreuk van eerste verzoekers zoon D. in 2005 zou op school veroorzaakt zijn door Servische medeleerlingen. Uit niets kan dit blijken terwijl de school zelf klacht zou hebben neergelegd en verzoekers minstens moeten aantonen dat deze klacht werd ingediend en dat opzettelijk geweld werd aangevoerd. Verzoekers objectiveren hun beweringen niet, noch zijn hun verklaringen voldoende om aan te tonen dat ze minimale pogingen ondernamen om deze kwestie op te volgen. Immers dat eerste verzoeker zich (slechts) twee maal zou bevraagd hebben bij de schooldirecteur (zie CGVS-verhoor eerste verzoeker, p. 7-8) wordt door tweede verzoeker ontkend (zie CGVS-verhoor tweede verzoeker, p. 6). De neergelegde foto van hun zoon D. in een gipsverband kan bezwaarlijk de oorzaak van D.'s blessure aantonen, laat staan de onwil van de gerechtelijke instanties om de klacht van de school te behandelen.

4.2.1. Verzoekers stellen voorts dat derde verzoeker tezamen met F. de dochter van eerste en tweede verzoeker en een tante in Novi Sad werden achtergevolgd door Servische jongeren, wat niet kan overtuigen aangezien de ongerijmde verklaringen hieromtrent. De feiten zoals verklaard door eerste verzoeker, tweede verzoeker en vierde verzoeker zijn dermate afwijkend dat dit tot een geheel ander verhaal leidt. Immers veronderstelt de achtervolging van drie mensen (volgens tweede verzoeker) en niet enkel de zoon B. (volgens eerste en derde verzoeker) een geheel andere situatie. Zo ook is de aanval op B. vóór (zie eerste verzoeker) of nadat (zie vierde verzoeker) hij werd buiten gegooid uit de

bakkerij waar hij ging schuilen, eveneens essentieel in de behandeling van de klacht (zie CGVS-verhoor eerste verzoeker, p. 9; CGVS-verhoor tweede verzoeker, p. 7-8; CGVS-verhoor vierde verzoeker, p. 8-9). Ook aangaande de aanval op hun dochter K., legden verzoekers inconsistente verklaringen af over de manier waarop K. verwond werd en het moment waarop de familie van de aanval op de hoogte werd gebracht. Ten slotte waren eerste en tweede verzoeker ook strijdig over de politie-inval gezien tweede verzoeker verklaarde dat ook de huizen van de burens doorzocht werden terwijl eerste verzoeker uitdrukkelijk stelde dat enkel hun huis werd omsingeld en doorzocht (zie CGVS-verhoor eerste verzoeker, p. 8-9 en CGVS-verhoor tweede verzoeker, p. 8-9). De bewering in de verzoekschriften dat *“zulke tegenstrijdigheden zich steeds kunnen voordoen, maar dat de verhalen in grote lijnen gelijklopend zijn”* kan dergelijke uiteenlopende verklaringen niet weerleggen, noch de waarachtigheid ervan aantonen.

4.2.2. Voorts kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers, ondanks ze meenden dat de incidenten dermate ernstig waren dat ze hiervoor hun land moesten ontvluchten, in elk van de gevallen hebben nagelaten om klacht neer te leggen bij de politiediensten, dan wel enige andere vorm van nationale bescherming in te roepen (zie CGVS-verhoor tweede verzoeker, p. 9). De loutere bewering dat *“Het feit dat er nieuwe wetten zijn waarbij meer bescherming zou worden geboden aan minderheden, verandert niets aan de bestaande toestand. In de praktijk worden minderheidsgroepen nog steeds gediscrimineerd en mishandeld”* vermag niet vaststellingen uit de objectieve algemene informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier en uitvoerig werd weergegeven in de bestreden beslissingen, te weerleggen. Immers indien uit deze informatie blijkt dat de Servische overheid en politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging en hiervoor hervormingen van de Servische politiediensten noodzakelijk waren, wordt een positieve evolutie vastgesteld na de inwerkingtreding van de politiewet in 2005 waarbij de wijze van functioneren van de politiediensten, de internationale maatstaven benadert. Daarnaast bestaan er voor de minderheden in Servië verschillende mechanismen om eventueel wangedrag en machtsmisbruik door de politie bij de hogere autoriteiten aan te klagen. Gelet dat verzoekers het niet nuttig hebben geacht nationale bescherming in te roepen, kunnen ze dan ook bezwaarlijk hun aanspraak op internationale bescherming genoegzaam aantonen.

4.3. Ten slotte menen verzoekers dat hun zoon en broer H. adequate medische verzorging werd ontzegd omwille van hun Roma etnie en leggen ter staving -overigens onvertaalde- medische attesten voor. Uit deze attesten (zie verzoekers verklaringen op CGVS) blijkt dat hun zoon en broer geopereerd werd en daarna verschillende keren gezien werd door een arts. Aldus wordt niet aangetoond dat het feit dat H. niet volledig genas te wijten is aan een gebrekkige medische behandeling laat staan dat de Servische dokter opzettelijk een patiënt zou mishandelen omwille van zijn etnische herkomst. Dat verzoekers dergelijke zware aantijgingen uiten ten opzichte van het medisch personeel in Servië, zonder dit minimaal te ondersteunen met objectieve bronnen of medische stukken, is geheel onaanvaardbaar. In dezelfde zin kan worden gewezen op de beweerde ontzegging van een medische behandeling voor vruchtbaarheidsproblemen van vierde verzoekster omwille van haar Rom herkomst.

4.4. Uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat de Servische overheid geen actief repressiebeleid voert ten aanzien van minderheden, waaronder de Roma. Roma kunnen het economisch moeilijker hebben in Servië, en het slachtoffer zijn van *“maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen”*, doch kunnen hiertegen bescherming zoeken bij de autoriteiten. Bovendien worden ze politiek vertegenwoordigd zowel in het parlement als in de lokale gemeenteraden, ontwikkelden de Servische autoriteiten reeds in 2005 een actieplan, dat ambiert om de levensomstandigheden van de Roma op alle gebied te verbeteren, in het bijzonder wat onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid betreft (Decade of Roma Inclusion, 2005-2015), en werd er de *“wet op het verbod op discriminatie”* aangenomen, die uitdrukkelijk voorziet in gerechtelijke bescherming tegen discriminatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie *“SUBJECT RELATED BRIEFING. SERVIË. Situatie van Roma in Servië”*). De loutere beweringen uit de verzoekschriften dat *“Het feit dat er nieuwe wetten zijn waarbij meer bescherming zou worden geboden aan minderheden, verandert niets aan de bestaande toestand. In de praktijk worden minderheidsgroepen nog steeds gediscrimineerd en mishandeld”* vermogen niet vaststellingen uit de objectieve algemene informatie te weerleggen.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet).

5.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.4. De overige stukken en documenten (o.m. de brief van de Belgische school) kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 374 / IV, RvV 65 384 / IV, RvV 65 363 / IV en RvV 65 369 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK